

Långfredagen 2019

Domkyrkan 19.4.2019

Mitt under Stilla veckan fick vi se att en av kristenhetens största och mest älskade katedraler, Notre Dame i Paris, blev svårt brandskadad. Plötsligt enades hela världen i sorg. Troende och icke-troende, politiker av alla schatteringar, ja, människor av olika slag ville uttrycka sin sorg och sitt engagemang. Också i vårt land rapporterade media utförligt och med inlevelse om katastrofen. Något som slog mig var att man var mycket angelägen att betona att relikien av Kristi törnekrona hade räddats. Tydligt är törnekronan en symbol som talar till många hjärtan. Varje gång vi präster firar mässan här i Domkyrkan har vi Jesu törnekrönta ansikte inför ögonen. Ni som sitter i kyrkan måste däremot vända er om för att kunna se Erik Olsons målning av den lidande Jesus med törnekronan. Under medeltiden kom en tagg från denna törnekrona till Skara domkyrka, där den vördades ända fram till reformationen då den försvann. Som tecken och symbol kan törnekronan och törntaggen aldrig försvinna.

Jesu lidande för vår frälsnings skull blir så tydligt, när vi ser att hans huvud blev krönt av en törnekrona. Jesus är en helt annan kung än världens makthavare och ledare. Han segrar och regerar genom att bli föraktad och bespottad, gisslad och korsfäst för vår skull. Han som är världsalltets konung, dess skapare och herre, visar sin frälsande och befriande makt genom att bli allas tjänare och slav. Han vänder upp och mer på världens maktordning. Han visar oss en helt annan väg än de som leder och styr i världen. Det är på så sätt som han kan frälsa och förvandla världen och oss alla. Hans kungakrona är en törnekrona. Det är därför vi idag får tillbe och hylla honom.

När ni strax går fram för att hylla Jesus är det hans kors som ni får kyssa för att visa att ni vill efterfölja en korsfäst och törnekrönt Herre. Det är en förpliktande kyss. Genom den får vi bejaka Jesus som vår Herre och Konung som vi vill efterfölja, även när vi blir föraktade eller retade för vår tro, även när man vänder oss ryggen och skrattar åt oss, ja, till och med när man förföljer och vill döda oss. Vi vet att kristna på många håll i världen blir förföljda, och många av dem är beredda att ge sitt liv för honom. Är vi också beredda att ge vårt liv för honom?

Även om vi inte behöver frukta att man skall behandla oss så, får vi komma ihåg att vi när vi kysser Kristi heliga kors vill betyga att vi överlåter oss helt och fullt till Jesus och ger honom vårt liv. Det är vår stora uppgift och glädje att i ord och handling få visa honom vår kärlek dag efter dag, stund efter stund. Varje dag kan vi tänka ut något fint och vackert som vi kan göra för hans skull och för att visa att vi vill leva som han, i tjänande och självutgivande kärlek.

Paulus skriver att han har fått en tagg: ”för att jag inte skall bli högfärdig, har jag fått en tagg som sticker mig” (2 Kor 12:7). Tänker vi efter tror jag att vi alla har

fått ett slags tagg, ett sår, något som plågar oss gör ont. Det kan vara mycket olika: en kroppslig eller andlig svaghet, ett trauma från barndomen, en fobi. Men just denna tagg kan bli en törntagg som förenar oss med den törnekrönte Frälsaren. Han har kommit för att frälsa de små och svaga, de lidande och betryckta. Kan vi se på vår egen törntagg i hans ljus, då blir det något annat. Det är inte bara något som trycker ner oss och gör livet svårt. Vi får möta vår Frälsare just i vår svaghet och utsatthet. Vi kommer honom ännu närmare när vi kan ta emot hans nåd och kärlek just där vi är som svagast, just där livet är som tyngst och mest jobbigt. Jesus är vår Frälsare som har kommit för att ta på sig vårt kors, för att infoga vår törntagg i sin törnekrona.

När det går upp för oss att vi genom vårt lidande, större eller mindre, är förenade med den lidande Frälsaren, får livet en ny mening. ”Det var våra sjukdomar han bar, våra smärtor lade han på sig” (Jes 53). Vi är inte ensamma. Vi är burna. Vi är delaktiga. Vi kan hjälpa Jesus att bära hans kors, liksom Symeon av Kyrene som fick bära hans kors under vägen upp till Golgota. Vi får infoga vårt lilla lidande i hans stora lidande för världens frälsning. Jesus är den ende Frälsaren, men vi är genom vårt dop så djupt förenade med honom, att hans lidande får sitt eko och fortsätter i oss. Paulus vågar till och med uttrycka det ännu starkare: ”Nu gläder jag mig över att få lida för er. Vad som ännu fattas i Kristi lidanden, det lider jag i mitt eget kött, för hans kropp, som är kyrkan” (Kol 1:24). Kristus har fullbordat frälsningen på sitt heliga kors, men han fortsätter att lida i sina lemmar till tidens slut. Så djupt förenade är vi med honom i hans mystiska kropp, kyrkan.

Kyrkan är framför allt ett mysterium, Kristi kropp och Kristi brud. Hur viktig en kyrkobyggnad som Notre Dame än är, så är den bara en bild och ett tecken på kyrkan som andlig verklighet. Jag hoppas att branden i Notre Dame har fått många att få upp ögonen för denna inre och andliga dimension i kyrkans mysterium. Det är mer detta som skall byggas upp och få nytt liv än bara den yttre byggnaden. Här är vi alla delaktiga genom vårt liv i Jesu efterföljelse och till hans ära. Har vi inget annat att ge och tillföra, kan vi alltid ge honom vårt lidande, vår lilla törntagg. Tidigare i år fick jag besöka en annan katedral som också är vigd till Notre Dame, alltså Vår Fru, Jungfru Maria, i Port-au-Prince på Haiti. För flera år sedan skadades den svårt i en jordbävning, men den har ännu inte byggts upp. Också en ruin kan vara ett talande tecken. Vi är alla kallade att bygga upp kyrkan genom ett troget liv i Jesu efterföljelse, i lydnad mot hans evangelium, i tacksamhet för hans heliga kors och uppståndelse. På Haiti, ett av världens fattigaste länder, ville man hellre bygga upp kyrkan genom att hjälpa de mest utblottade och svältande än att satsa på katedralen. Kyrkan består av levande stenar, det får vi aldrig glömma. Vi ber för Notre Dame, att denna sårade katedral

blir ett tecken på den andliga verklighet som kyrkan är, Kristi älskade brud och kropp.